

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1892.

Leto XXII.

Poslednja prošnja.

„**O**stavljam, mati, rojstno hišo mirno,
Kjer v sreči sem prežil mladostne dni,
A predno stopil bodem v zemljo širno,
Poslednjo prošnjo mi izpolni ti:“

„V molitev skleni dobre rōke svoje,
Priklīči nād-me božji blagoslōv,
Da spremljal bo na poti sree moje,
Da srečno spet pripelje me domōv.“

In mati iz očesa je otrla
Solzō, ki vānj privabilo slovō,
V nebesa svoje je okō uprla,
Nad sinom govorila je takō:

„Bog bođi spremljevalec ti na poti,
V življenji mu ostani zvest vsikdār,
Sreč zaklepaj svoje vsakej zmoti,
V krepilo bođi žitja ti vihār.

„Ne upaj v svet in v njega ne sladkosti,
Nevaren sreū je varljivi svet,
Kar mati sem učila te v mladosti
Ostani sveto ti do pōznjih let!“

Odšel je . . . Vrnil se po dolgem časi
Iz tuje zēmlje v dragi rojstni kraj;
Ko bližal se je znanej gōrskej vāsi,
Spreletel lice smeh mu je tedāj.

Kakō li nē? — Po ukih zlatih živel,
Katere dala mati mu na pot,
In Bōgu zvest v ljubezni je osivel —
Ohranil sree čisto vsakih zmot.

Mladina, slušaj, kar ti pravi mati,
Nje uki vredni več so od zlatā!
Jedino srečna moreš kdaj postati
Samō v čistosti svojega sreā.

Modēt.

